

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

**Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-MAIL: LUBLIN@UOKIK.GOV.PL**

LUBLIN , DNIA 28 SIERPNIĄ 2008 R.

RLU – 410- 02/07/MW

Decyzja RLU - 30/08

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i § 3 ust.1 pkt. 3 i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2007 nr 134 poz. 939) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania antymonopolowego przeciwko M. S.A. z siedzibą w G. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej w D. w sprawie praktyk ograniczających konkurencję

działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów :

1. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) **umarza się** jako bezprzedmiotowe postępowanie antymonopolowe wszczęte z urzędu przeciwko M. S.A. z siedzibą w G. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej w D. , pod zarzutem zawarcia porozumienia, polegającego na ograniczeniu dostępu do rynku lub eliminowaniu z rynku przedsiębiorców nie objętych tym porozumieniem tj. praktykę z art. 6 ust.1 pkt.6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2007 Nr. 50 poz. 331 ze zm.), poprzez zawarcie i wykonywanie, w umowie operatorskiej o udostępnienie zasobów mieszkaniowych Spółdzielni w zakresie niezbędnym do realizacji sieci telewizji kablowej, klauzuli wyłączności udostępnienia tych zasobów na rzecz operatora telewizji kablowej.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 7 sierpnia 2007r. Przewodniczący Rady Nadzorczej Spółdzielni Lokatorsko – Własnościowej w D. zwrócił się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanej dalej : „Prezes Urzędu”) : *” o pomoc w rozwiązaniu problemu zawartej umowy operatorskiej, w której to ograniczono dostęp innym świadczeniodawcom zapisem o wyłączności i zawarto ją do 2014 r., co uniemożliwia rozmowy z innymi dostawcami sygnału radiowo- telewizyjnego”.*

Prezes Urzędu, Postanowieniem z dnia 13 września 2007r wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy zawierane przez M. S.A. umowy operatorskie z gestorami zasobów mieszkaniowych zawierające klauzule wyłączności udostępnienia tych zasobów celem realizacji sieci telewizji kablowej na rzecz tego przedsiębiorcy, mogą stanowić praktykę ograniczającą konkurencję, w tym czy sprawa ma charakter antymonopolowy.

Wynik tego postępowania, dał podstawy do wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego i przedstawienia M. S.A. z siedzibą w G. (zwana dalej M. lub Spółka) oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej w D. (zwanej dalej: „Spółdzielnią”), Postanowieniem Nr 218 z dnia 27 listopada 2007r., zarzutu zawarcia porozumienia, polegającego na ograniczeniu dostępu do rynku lub eliminowaniu z rynku przedsiębiorców nie objętych tym porozumieniem tj. praktykę z art. 6 ust.1 pkt.6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2007 Nr. 50 poz. 331 ze zm.), poprzez zawarcie i wykonywanie, w umowie operatorskiej o udostępnienie zasobów mieszkaniowych Spółdzielni w zakresie niezbędnym do realizacji sieci telewizji kablowej, klauzuli wyłączności udostępnienia tych zasobów na rzecz operatora telewizji kablowej.

M. S.A. z siedzibą w G. przedstawiła swoje stanowisko kolejno pismami z dnia : 26.10.2007r. , 15.11.2007r. 23.01.2008r. 24.01.2008r..

Wyjaśniła, że jest następcą prawnym Sz. Sp. z o.o., załączając jako dowód odpis Spółki z rejestru przedsiębiorców KRS, odpis postanowienia o zmianie nazwy Spółki z Sz. Sp. z o.o. na M. sp. z o .o.

M. zaprzeczyła, jakoby w przedmiotowej sytuacji doszło do łamania przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2007 Nr 50 poz. 331 ze zm.). W szczególności, wyjaśnia Spółka, że nie ma tu miejsca naruszenie przez Spółkę przepisów o praktykach ograniczających konkurencję. *„Spółka nie zawarła porozumienia , którego celem lub skutkiem byłoby wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na zasobach mieszkaniowych Spółdzielni Mieszkowej Lokatorsko - Własnościowej w D.. W szczególności nie jest takim porozumieniem umowa zawarta ze Spółdzielnią w dniu 24 stycznia 1996r. przez poprzednika prawnego Spółki tj. przez podmiot o nazwie Sz. sp. z o.o. z siedzibą w G. ”.*

M. wyjaśniła, że umowa operatorska ze Spółdzielnią zawarta została przez Sz. w specyficznych warunkach i w celu realizacji konkretnych potrzeb, w tym w szczególności potrzeb konsumentów, w danej lokalizacji. Sz. wziął na siebie ciężar sporej inwestycji, dokonanej na zasobach Spółdzielni, aby zgodnie z ówczesnym miejscowym zapotrzebowaniem – zastąpić przestarzałą instalację zbiorczą typu

AZART na nowoczesną sieć TVN spełniającą bieżące standardy techniczne. Spółka nie tylko zmodernizowała istniejące instalacje i przywróciła mieszkańcom zasobów Spółdzielni na własny koszt poprawny odbiór programów telewizyjnych, ale również wykonała nową sieć magistralną oraz dystrybucyjną, co umożliwiło poszerzenie oferty usług. W ocenie M., w 1996r. Spółdzielnia nie była sama w stanie sprostać tego rodzaju inwestycjom. Ustosunkowując się do treści kwestionowanego zapisu, M. twierdzi, że zapis w umowie już nie obowiązuje a strony umowy nie wykonują zawartego w nim ustalenia. W ocenie M. kwestionowany zapis: „wprowadzony został umową z dnia 24 stycznia 1996r. a zatem w innym stanie prawnym, jeszcze na długo przed wejściem w życie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (chodzi oczywiście o pierwszą ustawę kompleksowo regulującą przedmiotową materię, a zatem o ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tekst jedn. Dz.U. z 2003 Nr 86 poz. 804 ze zm.). Wówczas kwestie zapewnienia konkurencji oraz ochrony interesów konsumentów regulowała ustawa z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym (tekst jedn. z 1995r. Nr 80 poz. 405 ze zm.)”.

Powodem, dla którego Sz. zawarł w umowie ze Spółdzielnią klauzulę wyłączności było duże zaangażowanie ekonomiczne Sz. w przedmiotową inwestycję. „W tym kontekście, biorąc pod uwagę art.6 ustawy o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym (...), chyba, że są one niezbędne ze względów techniczno – organizacyjnych lub ekonomicznych do prowadzenia działalności gospodarczej i nie powodują innego ograniczenia konkurencji, można zatem bronić twierdzenia, iż w takiej sytuacji rynkowej istnienie zapisu o wyłączności było uzasadnione i zarazem zgodne z obowiązującymi w tym względzie przepisami prawa” - wywodzi M. .

W ocenie M. – biorąc powyższe pod uwagę, Spółka stoi na stanowisku, iż nie jest niezbędnym, aby wykreślić kwestionowane postanowienie z umowy, jako „martwe i pod względem oprawnym i nie obowiązujące ” *ex lege* ”.

Ponadto M. wyjaśniła, że postanowienia umowne objęte treścią par. 8 umowy pomiędzy Sz. a Spółdzielnią nigdy nie były wykonywane, bowiem Spółka w żaden sposób nie domagała się respektowania przez Spółdzielnię gwarancji wyłączności na prowadzoną przez siebie działalność na zasobach mieszkaniowych Spółdzielni. Nigdy też nie doszło do sytuacji, w której Spółka sprzeciwiłaby się wprowadzeniu do zarządzanych przez Spółdzielnię nieruchomości innego konkurencyjnego operatora. „M. od lat działa w warunkach konkurencji rynkowej, jest poważnym podmiotem notowanym na warszawskim pakiecie giełdowym, w związku z czym nie do przyjęcia było by dla Spółki zaakceptowanie tego typu naruszenia zarówno obowiązujących przepisów, jak i też pewnych reguł i standardów etycznych, których stara się w swojej działalności przestrzegać” – argumentuje Spółka .

Nie mniej, Spółka podjęła działania zmierzające do wyeliminowania zapisu kwestionowanego w niniejszym postępowaniu. W dniu 5 listopada 2007r, zaproponowała Spółdzielni podpisanie aneksu do umowy operatorskiej, który miał usunąć zapis par. 8 o wyłączności na rzecz operatora. Propozycja ta nie spotkała się z akceptacją ze strony Spółdzielni.

Zarząd Spółdzielni zdecydował się podpisać w/w aneks dopiero w grudniu 2007r.

Podsumowując, w ocenie Spółki prowadzone postępowanie jest bezprzedmiotowe. Spółka nie zawarła porozumienia, którego celem lub skutkiem byłoby wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na zasobach mieszkaniowych Spółdzielni. Zarzut ograniczania konkurencji na rynku jest bezzasadny, a ponadto Spółka poddaje w wątpliwość

czy sprawa ma charakter antymonopolowy, z uwagi na brak interesu publicznego.

W odniesieniu do danych dotyczących liczby abonentów w/w operatora w zasobach Spółdzielni oraz na terenie D. Spółka wniosła o ograniczenie prawa wglądu.

Postanowieniem Nr 50 z dnia 12.02.2008r. Prezes Urzędu ograniczył na wniosek M. prawo wglądu do materiału dowodowego tj . do danych liczbowych dotyczących abonentów M. S.A. w D. oraz danych liczbowych dotyczących abonentów M. w zasobach Spółdzielni.

Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko Własnościowa w D. pismem z dnia 12.12. 2007 wyjaśniła, że :

1. Sieć kablowa w zasobach Spółdzielni istnieje od 1992r. Poprzedni operator „J.” z siedzibą w G. wykonał sieć kablową, która decyzją Nr 8 z dnia 12.10.1995r. została zakwestionowana przez Państwową Agencję Telekomunikacyjną w Białymstoku. Nieprawidłowości w funkcjonowaniu sieci potwierdza również opinia NT: instalacji telewizji kablowej w zasobach Spółdzielni wykonana przez AVAL Sp. z o.o. w Białymstoku.
2. Z uwagi na powyższe w trybie przetargowym Spółdzielnia zleciła Sz. TV Cab G. a budowę nowej sieci, której również powierzono umową z dnia 24.01.1996r., zmienioną aneksem Nr 1 obowiązki operatora. Określono termin ważności umowy do dnia 31.12.2014r. z możliwością rozwiązania w drodze porozumienia stron.
3. W zasobach Spółdzielni jest 785 mieszkań. Niektórzy mieszkańcy zrezygnowali z usług świadczonych przez M. i zainstalowali we własnym zakresie odbiór programów drogą satelitarną a także z anten naziemnych. Spółdzielnia nie prowadzi ewidencji odnośnie anten satelitarnych i naziemnych w swoich zasobach mieszkaniowych , nie wydaje zgody na ich instalację. Nie czyni tego teraz, ani tym bardziej nie czyniła tego w przeszłości, gdy nowoczesne technologie nie były tak rozpowszechnione jak obecnie.
4. W dniu 6 listopada 2007r. ze strony M. padła propozycja podpisania aneksu do w/w umowy operatorskiej. Pierwotnie aneks nie został zaakceptowany przez władze Spółdzielni – z uwagi na toczące się postępowanie przed Prezesem UOKiK. Jednak w dniu 10.12.2007r. doszło do podpisania aneksu , który likwidował par.8 umowy tj. klauzulę wyłączności.
5. Spółdzielnia jest zainteresowana wprowadzeniem do jej zasobów oferty innych operatorów poza M. .
6. Spółdzielnia wnosi o umorzenie postępowania w stosunku do niej oraz nie nakładanie kar wynikających z przepisów ustawy o ochronie (...).

M. S.A. oraz Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko – Własnościowa w D. złożyły do akt sprawy informację o wysokości przychodu osiągniętego w 2007r.

Prezes Urzędu Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2008r. ograniczył z urzędu informację o przychodzie osiągniętym w 2007r. przez Spółdzielnię Mieszkaniową Lokatorsko – Własnościową w D.

Prezes UOKiK w toku postępowania administracyjnego ustalił następujący stan faktyczny :

Telewizja Kablowa Sz. Sp. z o.o. z siedzibą w G. działająca na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców KRS nr RHB xxx – operator sieci kablowych, w wyniku wygranego przetargu wszedł w zasoby Spółdzielni poprzez zawarcie w dniu 24 stycznia 1996r. Umowy Operatorskiej ze Spółdzielnią Mieszkaniową Lokatorsko - Własnościową w D.. Poprzednio świadczeniem usług przesyłu sygnału telewizji kablowej w zasobach Spółdzielni zajmował się „J.” z siedzibą w G..

Zasoby Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko Własnościowej były dla Sz. pierwszymi, jakie udostępniono operatorowi na terenie D.. W tej dacie, poza zasobami w/w Spółdzielni, na terenie D. nie działał żaden inny operator – dostawca sygnału telewizyjnego za pomocą sieci kablowej .

Dostawa sygnału telewizyjnego za pomocą sieci Sz. następowała po zawarciu indywidualnej umowy pomiędzy odbiorcą końcowym a dostawcą sygnału telewizyjnego (Sz.) .

Spółdzielnia jako zarządca – właściciel zasobów mieszkaniowych w D. wyraziła zgodę na udostępnienie operatorowi zasobów i terenu, w zakresie niezbędnym do realizacji sieci telewizji kablowej jako inwestycji własnej operatora .

Operator zobowiązał się w umowie do :

- zmodernizowania i przywrócenia na własny koszt poprawnego odbioru programów telewizyjnych w instalacji już funkcjonującej i jej utrzymanie w stałej sprawności do czasu doprowadzenia sygnału z nowego ośrodka odbiorczo – nadawczego ,
- budowę nowej sieci telewizji kablowej – sieci magistralnej i dystrybucyjnej wraz z odgałęzieniami w oparciu o istniejącą kanalizację telekomunikacyjną łącznie z doprowadzeniem do sieci sygnału z tego ośrodka,
- doprowadzenie instalacji kablowej do mieszkań w budynkach administrowanych przez Spółdzielnię oraz podpisanie umów indywidualnych z mieszkańcami,
- doprowadzenia do sieci sygnału z ośrodka odbiorczo – nadawczego umożliwiającego retransmisję nie mniej niż 15 programów: telewizji satelitarnej , telewizji polskiej i lokalnych stacji naziemnych, radiowych FM w standardzie oryginalnego sygnału lokalnego,
- stałego serwisu wybudowanej sieci i jej eksploatację w okresie do 31.12.2014r.(wprowadzone aneksem z dnia 24.01.1996r.) .

Zapis par. 8 umowy o treści : „Spółdzielnia gwarantuje Operatorowi na działalność określoną w niniejszej umowie wyłączność” zapewniał M. wyłączność na działalność określoną w umowie .

Aktem notarialnym z dnia 28.08.2001r. zmieniono umowę Spółki Sz., poprzez zastąpienie nazwy „S.” sp. z o.o. na M. Sp. z o.o. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 2.10.2001r. sygn. akt. Gd.XVI NS-REJ.KRS/5496/1/57 dla podmiotu o nr KRS xx wykreślony został z rejestru przedsiębiorców podmiot o nazwie „Sz. ” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, G. a” a wpisany w to samo miejsce „M. ” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. M. Sp. z o.o. przekształcona została, zgodnie z § 551 Kodeksu Spółek Handlowych,

Uchwałą Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 22.07.2005r. na M. S.A. wpisaną do rejestru przedsiębiorców pod nr xxx.

M. S.A. podjęła próbę zmiany umowy operatorskiej proponując pismem z dnia 5 listopada 2007r. wykreślenie § 8 umowy (klauzula na wyłączność).

Rada Nadzorcza Spółdzielni Uchwałą Nr 66/2007 nie wyraziła zgody na aneksowanie umowy. Dopiero w dniu 10.12. 2007r. doszło do podpisania aneksu do umowy operatorskiej z dnia 24.01.1996r. którym strony postanowiły wykreślić § 8 umowy. W dacie 23 stycznia 2008r. M. posiada ogółem na terenie D. 662 abonentów telewizji kablowej, w tym w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej ma zawarte 507 umowy indywidualne na odbiór sygnału telewizji kablowej.

Poza zasobami Spółdzielni posiada podpisaną umowę operatorską z Przedsiębiorstwem Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o. w D. z dnia 22.06.1999 , która w § 3 zawiera zapis o treści : „Administrator nie wyda zgody na budowę innych sieci kablowych w zakresie określonym umową. W przypadku zaniechania działalności w zakresie tej umowy przez Operatora, Administrator ma prawo wydać nową zgodę na budowę innych sieci kablowych. Na podstawie tej umowy M. ma zawarte indywidualnie 155 umowy na odbiór telewizji kablowej .

Prezes UOKiK zważył co następuje

Przedmiotem niniejszego postępowania jest rozstrzygnięcie, czy działania M. S.A. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej w D. , polegające na zamieszczeniu w umowie operatorskiej klauzuli wyłączności ograniczającej dostęp innym operatorom do sprzedaży usług sygnału telewizji kablowej w zasobach Spółdzielni stanowi zakazane porozumienie w świetle art. 6 ust. 1 pkt.6 ustawy o ochronie (...).

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie (...) jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony lub naruszony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie faktu naruszenia interesu publicznoprawnego warunkuje realizację celu ustawy wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Takie stanowisko konsekwentnie prezentuje Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W wyroku z dnia 27.06.2001 r. w sprawie sygn. akt. XVII AMa 92/00 Sąd ten stwierdził, że :” *Interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany co do swoich wymagań. Organ administracji – Prezes Urzędu winien być w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu, albowiem wynika to z jego zadań w strukturze administracji publicznej – art. 7 kpa. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, dotyczący ogółu a nie jednostki , czy też określonej grupy. A zatem podstawą do zastosowania przez Prezesa Urzędu przepisów ustawy antymonopolowej winno być uprzednie stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie interes prawny jednostki lub grupy.*”

Podobnie na temat interesu publicznego wypowiadał się Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wielu wyrokach m. in. z dnia 30.05.2001 sygn. akt XVII Ama 80/00

z dnia 4.07.2001 sygn. akt XVII Ama 108/00 , z dnia 06.06.2001 sygn. akt. XVII Ama 78/00.

Przedmiotem ochrony na podstawie przepisów niniejszej ustawy nie może być zatem interes jednostki, czy też grupy, ale interes ogólnospołeczny. Ingerencja organu antymonopolowego jest zatem uzasadniona, gdy określone zachowanie dotyka szerszego kręgu uczestników rynku, prowadząc do negatywnych zjawisk w jego funkcjonowaniu. Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie skutki zachowania M. oraz Spółdzielni, polegające na zawarciu domniemanego porozumienia ograniczającego dostęp do rynku świadczenia sprzedaży usług sygnału telewizji kablowej innym operatorom, w ocenie Prezesa UOKiK, mogą stanowić zagrożenie dla mechanizmów konkurencji na rynku lokalnym. Zagrożenie to może polegać na ograniczaniu swobody gospodarczej każdego przedsiębiorcy – operatora telekomunikacyjnego poprzez uniemożliwienie mu sprzedaży usług sygnału telewizji kablowej dla mieszkańców Spółdzielni. Nie ma w okolicznościach sprawy znaczenia, czy zapis § 8 zapewniający M. wyłączność w świadczeniu usług był faktycznie stosowany czy też pozostawał zapisem „martwym” – jak twierdzi przedsiębiorca. Praktyka z art. 6 ust.1 pkt.6 ustawy, polegająca na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję urzeczywistnia się nawet wtedy , gdy uszczerbek dla konkurencji jest tylko potencjalny. Nie ulega wątpliwości, że kwestionowany zapis funkcjonował w obrocie prawnym i potencjalnie w każdej chwili mógł być wykorzystany. Stwarzał zatem realne zagrożenie dla konkurencji na rynku lokalnym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 29.05.2002r. – sygn. akt I CKN 1217/98, stwierdził, że *„ustawa antymonopolowa ma charakter publicznoprawny. Ingeruje , gdy w wyniku pewnych ogólnych zjawisk zagrożona jest sama instytucja konkurencji”* . W uzasadnieniu wyroku z dnia 26. 02.2004r. sygn. akt. III SK 2/04 Sąd Najwyższy dodał iż: *„naruszenie interesu indywidualnego nie wyklucza dopuszczalności równoczesnego uznania, że dochodzi w sprawie do naruszenia publicznego interesu zbiorowego, jeżeli pogwałcenie przepisów ustawy mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”* . Sytuacja taka ma miejsce w okolicznościach sprawy. Porozumienie zarzucone M. oraz Spółdzielni mogło wywrzeć skutki nie tylko dla potencjalnych operatorów telekomunikacyjnych lecz również na konsumentach – odbiorcach sygnału telewizji kablowej, którzy pozbawienia zostali możliwości wyboru oferty innego operatora.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu uznał, iż spełniona została w okolicznościach sprawy, przesłanka wynikająca z art.1 ust.1 ustawy o ochronie (...), warunkująca możliwość postawienia M. oraz Spółdzielni zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencje tj. praktyki z art. 6 ust. 1 pkt.6 ustawy w o ochronie (...).

Przepis art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy o ochronie stanowi, że zakazane są porozumienia, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające w szczególności na ograniczaniu dostępu do rynku lub eliminowaniu z rynku przedsiębiorców nieobjętych porozumieniem.

Aczkolwiek powołany wyżej przepis nie precyzuje bliżej kryteriów ich specyfikacji, to nie budzi wątpliwości, że mogą go naruszać zarówno te porozumienia, których założeniem lub rezultatem jest negatywne oddziaływanie na konkurencję,

prowadzące do niepożądanego zmiany jej stanu (w tym : zmniejszenia intensywności) jak i te, wskutek których innym przedsiębiorcom (poza ich uczestnikami) skutecznie i definitywnie, uniemożliwia się dostęp do rynku.

Porozumieniem są – w świetle art.4 pkt.5 ustawy o ochronie (...):

- umowy zawierane między przedsiębiorcami, między związkami przedsiębiorców oraz pomiędzy przedsiębiorcami i związkami tych albo niektóre postanowienia tych umów,
- uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki,
- uchwały lub inne akty związków przedsiębiorców lub ich organów statutowych.

Zatem z uwagi na to, że :

- umowa z dnia 24 stycznia 1996r. zawierała klauzulę wyłączności, na mocy której uniemożliwiono dostęp innym operatorom do świadczenia usług sprzedaży sygnału telewizji kablowej w zasobach spółdzielni, a zatem mogła ona skutecznie ograniczyć sprawność działania mechanizmów konkurencji;
  - ograniczenie konkurencji miało charakter długotrwały, bowiem umowa w zakresie przedmiotowej klauzuli miała obowiązywać do 31.12.2014 r.
- istnieją wystarczające przesłanki, by domniemywać, że umowa, o której mowa wyżej miała cechy porozumienia, o którym mowa w art. 6 ust.1 pkt. 6 ustawy o ochronie (...).

Jednakże ustawodawca zakazując porozumień, o których mowa w art. 6, w szczególności dyskryminacyjnych, uznał jednak, że niektóre z nich, noszących w literaturze przedmiotu – ze względu na ich znikome zagrożenie dla sprawności i efektywności mechanizmów konkurencji – miano bagatelnych, mogą znaleźć na gruncie ustawy o ochronie (...) usprawiedliwienie. Przesłanka ta stała się podstawą wyłączenia spod zakazu zawierania porozumień, porozumień zawieranych między przedsiębiorcami, którzy nie są konkurentami, jeżeli udział w rynku któregośkolwiek z nich w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 10 % - art.7 ust.1 pkt. 2.

W ocenie Prezesa Urzędu, w okolicznościach sprawy zaistniała przesłanka wyłączająca - określona w w/w art. 7 ust.1 pkt. 2 ustawy o ochronie (...) i z tego względu niniejsze postępowanie należy umorzyć jako bezprzedmiotowe na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.).

Zaistnienie tej przesłanki uwarunkowane jest ustaleniem udziałów rynkowych nie przekraczających 10 % przynajmniej jednego z przedsiębiorców, nie konkurentów – uczestników porozumienia, w roku poprzedzającym jego zawarcie.

Powyższe wymaga odniesienia się do terminu „rynek właściwy” , bowiem praktyki ograniczające konkurencję mają miejsce na rynku właściwym.

Rynek właściwy – stosownie do definicji zawartej w art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie (...) - to „rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz

właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji”.

Z powołanej definicji rynku właściwego wynika wprost, iż jego delimitacja powinna uwzględniać co najmniej dwa składniki, tj. przedmiotowy, wskazujący na towar lub usługę „uznawane przez (...) nabywców za substytuty”, oraz przestrzenny, identyfikujący obszar, na którym, w odniesieniu do danego towaru lub usługi, „panują zbliżone warunki konkurencji”; wyznaczaniu elementów składowych tego rynku powinno, w każdym wypadku, towarzyszyć dążenie do możliwie wąskiej jego segmentacji, a to dlatego, że w przeciwnym razie mogłyby zaistnieć trudności w znalezieniu przedsiębiorców o pozycji dominującej, w rezultacie czego przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (...), mające zapobiegać jej nadużywaniu, straciłyby, w istocie, rację bytu ze szkodą zarówno dla konsumentów, jak i dla konkurentów. Takie stanowisko znajduje uzasadnienie tak w orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów¹, zwanego dalej SOKiK, jak i w judykaturze Unii Europejskiej².

Równocześnie, na co wskazuje się w doktrynie, korzystanie z dyrektywy, o której mowa wyżej, powinno być na tyle rozważne i wyważone, by nie dopuścić do sytuacji, w której rynek właściwy obejmowałby, po delimitacji, wyłącznie towar (usługę) jednego rodzaju, wytwarzane (świadczony) przez jednego producenta (usługodawcę), bowiem, „w rzeczywistości nie chodzi jednak o wyodrębnienie możliwie wąsko zakreślonych rynków, lecz o wyznaczenie tego jednego, właściwego w prowadzonej sprawie”³.

Analizie poddano także wymiar czasowy rynku oraz stronę podażową i popytową.

Na wstępie zaznaczyć należy, że analiza rynku, jak wynika z brzmienia art. 7 ust.1 pkt.2 ustawy o ochronie (...) dotyczyć musi rynku „w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia”. Skoro porozumienie zostało zawarte 24 stycznia 1996r. rokiem poprzedzającym jest rok 1995r.

W konsekwencji powyższego uwzględnić należy wszystkie okoliczności dotyczące rynku relewantnego, ale nie aktualne, lecz te, które miały miejsce w roku 1995 tj. w roku poprzedzającym zawarcie porozumienia oraz w roku 1996 jako roku w którym zawarto porozumienie.

Z uwagi zatem na treść zarzutu postawionego przedsiębiorcom, tj zawarcia porozumienia ograniczającego dostęp innych przedsiębiorcom do rynku świadczenia usługi sprzedaży sygnału telewizji kablowej, przyjąć należy, **iż wymiar produktowy rynku właściwego konstytuuje świadczenie usług płatnego udostępnienia programów telewizyjnych w sieciach kablowych.**

---

¹ Por. m.in. wyroki z dnia 18 grudnia 1990r., sygn. akt XVII Amr 7/90; z dnia 4 października 1993r., sygn. akt XVII Amr 29/93; z dnia 31 maja 1995r., sygn. akt XVII Amr 9/95.

² Por. m.in. decyzję Komisji Europejskiej z dnia 5 grudnia 1991r. w sprawie Aerospatiale – Alenia/de Havilland (case no. IV/M053, http://ec.europa.eu/comm/competition/mergers/cases/decisions/m53_en/pdf) oraz wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 1979r. w sprawie Hoffman – La Roche & Co. AG (case no. 85/76, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61976J0085:EN:HTML>).

³ Por. Skoczny T., Przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym w świetle orzecznictwa, Warszawa 1994, s. 81.

Nie można uznać, odmiennie jak czyni się to w dacie wydania niniejszej decyzji⁴, że każdy rodzaj przekazu sygnału telewizyjnego, niezależnie od rodzaju transmitera (sieć kablowa, przekaz satelitarny, w tym z platform cyfrowych lub z nadajników naziemnych), mogła stanowić dla abonentów w roku 1995 substytucyjne kanały pozyskiwania dostępu do pakietów programowych. Przede wszystkim w roku 1995 dostawcy sygnału telewizyjnego posiadali w ofercie wyłącznie programy TV analogowe. Poza ofertą pozostawały więc programy TV cyfrowe. Substytucyjność w ujęciu rynkowym to nie tylko substytucyjne kanały pozyskiwania dostępu do pakietów programowych lecz również porównywalność ofert (pakietów programowych) i warunków cenowych.

Z uwagi na powyższe, poza granicami rynku produktowego pozostawiono wszystkie inne usługi świadczone przez dostawców sygnału telewizyjnego innymi kanałami jak siecią kablową. Rynek udostępnienia programów telewizyjnych za pomocą sieci kablowej w roku 1995 nie miał swoich substytutów. Sygnał telewizyjny dostarczany w tym okresie drogą satelitarną był, w zakresie większości programów kodowany, zatem jego udostępnienie związane było z dodatkowymi kosztami. Natomiast dostawy analogowej telewizji satelitarnej, umożliwiającej zainteresowanym odbiorcom samodzielne korzystanie z programów telewizyjnych, których odbiór jest bezpłatny, również, w ocenie Prezesa Urzędu, nie może być traktowana jako rzeczywisty substytut dla odpłatnego świadczenia usług udostępniania sygnału telewizyjnego drogą kablową, w szczególności z powodu jej ograniczoności (braku m.in. programów telewizji publicznej, tj. TVP1, TVP2 i TVP3), a co najwyżej jako propozycja w stosunku do tych usług uzupełniająca. Z kolei sygnał telewizyjny dostarczany drogą naziemną obejmował zaledwie 3 programy (TV 1, TV 2, TV 3) była więc to oferta zdecydowanie uboższa niż oferta operatorów telewizji kablowej. Z kolei pierwsza platforma cyfrowa rozpoczęła pracę w Polsce w 1998r. (Canal + Cyfrowy, aktualnie Cyfra +)⁵ zatem platformy cyfrowe nie stanowiły w 1995r. konkurencji dla sieci kablowych.

Z uwagi na powyższe, rynek produktowy w sprawie ograniczony został do usług płatnego udostępnienia programów telewizyjnych w sieciach kablowych.

Określenie towaru/usługi właściwych dla danego rynku, „uznawanych przez (...) nabywców za substytuty”, wymaga jeszcze uzupełnienia poprzez zakreślenie obszaru, na którym, w stosunku do tego towaru bądź usługi, „panują zbliżone warunki konkurencji”.

Stąd, jeżeli:

- przedmiotem działalności M. jest m.in. świadczenie usługi płatnego udostępniania sygnału telewizji kablowej w oparciu o sieć kablową w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko Własnościowej na obszarze

---

⁴ Aktualnie zarówno orzecznictwo krajowe jak i europejskie uznaje za wspólny rynek telewizji kablowej i rynek platform cyfrowych (decyzja Komisji Europejskiej w sprawie B SkyB/Kirch Pay- TV Nr IV/M.0037 z dnia 21 marca 2000r; decyzja komisji antymonopolowej Wielkiej Brytanii NTL+Cable and Wireless Communications, wuroki Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu antymonopolowego (obecnie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów) z dnia 17 marca 1999 sygn. akt.XVII Ama 77/98 i z dnia 2 kwietnia 2001r. sygn. akt. Ama 12/01.

⁵ Źródło informacji : [http:// www.cyfraplus.pl/cyfraplus](http://www.cyfraplus.pl/cyfraplus)

D., a konkurentami tego przedsiębiorcy w zakresie pozyskiwania abonentów są potencjalnie wszyscy inni przedsiębiorcy oferujący, przynajmniej na terenie tego miasta, podobną usługę,

- zarzuty stawiane M. oraz Spółdzielni dotyczą domniemanego zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję, poprzez ograniczenie dostępu innym przedsiębiorcom do świadczenia usługi sprzedaży sygnału telewizji kablowej w zasobach tejże Spółdzielni

to należy przyjąć, że ww. przesłanki w dostatecznym stopniu uzasadniają twierdzenie, iż **granice miasta D. statuuje wymiar przestrzenny wyżej zdefiniowanego rynku produktowego.**

Struktura podmiotowa tak zdefiniowanego rynku relewantnego w roku 1995r. jest następująca :

1. Strona podaźowa rynku

- tworzą ją J.s.c. z siedzibą w G. - operator sieci kablowej w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej w D. , którego miejsce od 24.01.1996r. zajął Sz. . Z uwagi na upływ czasu (firma J. już nie istnieje) Prezes UOKiK nie miał możliwości zgromadzenia materiału dowodowego, pozwalającego na ustalenie ilości abonentów – odbiorców końcowych, którym „J.” dostarczał w 1995r. sygnał telewizji kablowej ;

2. Strona popytowa rynku

Tworzy ją Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko – Własnościowa w D. jako jedyna w tej dacie oferująca odbiorcom indywidualnym na terenie D. sygnał telewizyjny drogą kablową .

O ile nie budzi wątpliwości transparentny charakter strony podaźowej, o tyle wyjaśnienia wymaga strona popytowa rynku. W umowie z dnia 24.01.1996r. rola Spółdzielni została ograniczona do „ wyrażenia zgody i udostępnienia Operatorowi zasobów oraz terenu, na którym one się znajdują, w zakresie niezbędnym do realizacji sieci telewizji kablowej”. Rola SZ. poza funkcją inwestora, polegać miała na „ podłączeniu indywidualnych abonentów i podpisaniu z nimi , za ich zgodą umów indywidualnych”(par. 2 pkt. 5 umowy) . Z powołanego zapisu wynika jednoznacznie, że , iż świadczenie usług telewizji kablowej odbywa się na podstawie indywidualnych umów zawartych pomiędzy Sz. a odbiorcami indywidualnymi.. Spółdzielnia nie można zatem przypisać funkcji „konsumenta zbiorowego” zaspokajanego zbiorczo określone potrzeby konsumenta - członka spółdzielni administrowanych przez nią zasobów. Tę funkcję Spółdzielnia pełni jedynie pośrednio, tj. poprzez umożliwienie dostępu – do będącej w jej posiadaniu infrastruktury – tym przedsiębiorcom, którzy świadczą usługi przekazu sygnału telewizji kablowej i stworzenie odpowiednich warunków technicznych dla indywidualnego zaspokajania potrzeb przez osoby zamieszkujące jej zasoby.

Aspekt czasowy rynku jest w niniejszym postępowaniu istotny o tyle, że ewentualne negatywne, z punktu widzenia stanu relacji konkurencyjnych, skutki zawarcia przez strony w dniu 24 stycznia 1996r. umowy, zapewniającej Sz. – w obrębie zasobów mieszkaniowych spółdzielni – wyłączność świadczenia usług przekazu telewizyjnego drogą kablową trwałyby, zgodnie z par. 8 umowy do 31.12.2014r.

Krokiem kolejnym jest ustalenie pozycji jaką na tak wyznaczonym rynku, zajmował przedsiębiorca – stosownie do treści art. 7 ust.1 pkt.2 ustawy o ochronie (...) któremu postawiono zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję .

Mając zatem na uwadze, że :

- porozumienie zawarte zostało przez Sz. (poprzednik M.) i przez Spółdzielnię dnia 24 stycznia 1996r. i z tą datą operator telewizji kablowej wszedł na rynek właściwy celem realizacji postanowień umowy ;

- zatem na zdefiniowanym wyżej rynku właściwym Sz. w roku poprzedzającym zawarcie porozumienia tj. w roku 1995r nie posiadała żadnej pozycji rynkowej, a zatem jej pozycję można określić jako mniejszą niż 10 %.

- zgodnie z brzmieniem art. 7 ust.1 pkt.2 ustawy o ochronie (...) udział któregokolwiek z przedsiębiorców, nie będących konkurentami na rynku właściwym, nie przekraczający 10 % predestynuje porozumienie przez nich zawarte do zwolnienia spod zakazu określonego w art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy o ochronie (...) ‘

zatem, w świetle powyższego, skoro pozycja Sz. (Multimedia) na rynku właściwym w roku 1995r. była mniejsza od 10 % , to niezależnie od tego, jaką pozycję na rynku właściwym posiadał w tym czasie drugi z przedsiębiorców – uczestników porozumienia, to porozumienie takie jest wyłączone spod zakazu określonego w art.6 ust. 1 pkt.6 ustawy o ochronie (...).

Skoro Prezes Urzędu ustalił, że zawarta umowa pomiędzy Sz. (M.) a Spółdzielnią jakkolwiek miała wszelkie cechy porozumienia, o którym mowa w art. 6 ist.1 ustawy o ochronie (...), które jednak nie może być – w świetle art. 7 ust.1 pkt. 2 – zakazane, to nie jest możliwe wydanie decyzji na podstawie art. 10 , 11 lub 12 tej ustawy. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (...) nie przewiduje bowiem wydawania decyzji nie stwierdzających stosowania praktyk ograniczających konkurencję .

Wszczęte postępowanie antymonopolowe musi być jednak zakończone załatwieniem sprawy co do istoty. Jeżeli postępowanie z jakichkolwiek przyczyn stało się bezprzedmiotowe, zgodnie z art. 105 kpa, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przesłanką umorzenia jest bezprzedmiotowość postępowania „z jakichkolwiek przyczyn”, czyli z każdej przyczyny powodującej brak jednego z elementów materialnego stosunku prawnego, w odniesieniu do strony podmiotowej lub przedmiotowej. Z bezprzedmiotowością mamy do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy (wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 1995 r., S.A./Łd 2424/94, ONSA 1996/2/80).

Przesłanką konieczną, pozwalającą na wydanie decyzji na podstawie ustawy o ochronie (...) jest stwierdzenie, między innymi, że zawarte porozumienie jest porozumieniem zakazanym w świetle ustawy o ochronie (...). Bez wystąpienia tego elementu wydanie decyzji stwierdzającej stosowanie praktyki jest niemożliwe.

Zatem, w ocenie Prezesa Urzędu, ustalenie w toku postępowania , że przedsiębiorca nie stosował praktyki zakazanej w świetle w/w przepisów, statuuje o bezprzedmiotowości tego postępowania w rozumieniu art. 105 kpa.

Skrótowno organ antymonopolowy odniesie się w tej sytuacji , do argumentacji M., wykazując bezzasadność podniesionej argumentacji, która jednakże prowadzi do wniosków o „bezzasadności postępowania” tożsamy z wnioskami Prezesa UOKiK .

Otóż po pierwsze, całkowicie chybiona jest argumentacja M. który twierdzi, że skoro kwestionowany zapis: *„wprowadzony został umową z dnia 24 stycznia 1996r. a zatem w innym stanie prawnym, jeszcze na długo przed wejściem w życie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (chodzi oczywiście o pierwszą ustawę kompleksowo regulującą przedmiotową materię, a zatem o ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tekst jedn. Dz.U. z 2003 Nr 86 poz. 804 ze zm.)* to zawarte porozumienie nie może podlegać ocenie pod kątem naruszenia przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Kwestia ciągłości prawnej kolejnych ustaw dotyczących ochrony konkurencji (niezależnie od ich nazwy) nie budzi wątpliwości piśmiennictwa antymonopolowego ani orzecznictwa sądów. Ustawa obowiązująca w dacie zawarcia przez strony przedmiotowego porozumienia to ustawa z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym (tekst jedn. z 1995r. Nr 80 poz. 405 ze zm.). Ustawa ta w art. 4 ust.4 zakazywała zawierania porozumień ograniczających dostęp do rynku lub eliminowanie z rynku podmiotów gospodarczych nie objętych porozumieniem. Nie ulega zatem wątpliwości, że zakwestionowane przez Prezesa UOKiK działania M. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko – Własnościowej były penalizowane już o okresie zawarcia umowy tj. 24 stycznia 1996r., przy czym rozwiązania przyjęte przez tę ustawę były bardziej restrykcyjne w stosunku do ustawy obowiązującej aktualnie, bowiem nie zawierały żadnych wyłączeń spod zakazu zawierania porozumień. Kolejna ustawa obowiązująca w czasie funkcjonowania kwestionowanego zapisu tj. ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, (tekst jedn. Dz.U. z 2003 Nr 86 poz. 804 ze zm.). Art. 5 ust.6 tej ustawy zakazywał zawierania porozumień , których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające w szczególności na ograniczaniu dostępu do rynku lub eliminowaniu z rynku przedsiębiorców nieobjętych porozumieniem . Art. 6 ust 1 pkt.1) wyłączał spod zakazu zawierania porozumień porozumienia bagatelne tzn. porozumienia zawierane między przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu, których łączny udział w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 10 %. Zatem rozwiązanie to , jakkolwiek bardziej łagodne niż w ustawie poprzedniej, było daleko bardziej restrykcyjne niż w ustawie aktualnie obowiązującej. Zatem, nie budzi wątpliwości, że działania kwestionowane przez Prezesa Urzędu, które rozpoczęły się w dniu 24 stycznia 1996r. i trwały aż do 10.12.2007r. były przez prawo zakazane .

Skoro jednak niniejsze postępowanie zostało wszczęte w dacie obowiązywania ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. (Dz.U. 2007 . Nr 50 poz. 331 ze zm.) właściwa była ocena stanu faktycznego w świetle przepisów ustawy aktualnie obowiązującej , które to przepisy okazały się dla stron porozumienia najbardziej korzystne.

Prezes Urzędu nie podziela również argumentacji M., która twierdzi, że skoro przepisy kolejnych ustaw stwierdzały bezwzględną nieważność porozumień zawartych z naruszeniem prawa, to nie jest niezbędnym, aby wykreślić kwestionowane postanowienie z umowy, jako „martwe ´pod względem prawnym i nie

obowiązujące ” *ex lege* ”. Niezależnie bowiem od tego , że faktycznie, porozumienia ograniczające konkurencję są nieważne z mocy prawa, w związku z czym porozumienie w sensie prawnym nie istnieje i nie może zaistnieć⁶ to ustawa o ochronie (...) zakazuje ich zawierania i przewiduje sankcje za nieprzestrzeganie tego zakazu. Skutek bezwzględnej nieważności zakazanego porozumienia, polega na tym, że może na nią powoływać się każda zainteresowana osoba, zaś sąd rozpatrujący sprawę powinien uwzględnić te okoliczność z urzędu, nie zaś na tym, że nie podlega ono ocenie pod kątem naruszenia ustawy o ochronie (...).

M. jakkolwiek powołała się na istnienie okoliczności z art. 8 ust.1 ustawy o ochronie (...) wyłączających stosowanie zakazu z art. 6 ust.1 pkt. 6 ustawy o ochronie (...) to jednak, w żaden sposób tej okoliczności nie udowodniła, chociaż ciężar dowodu w tym zakresie, stosownie do treści art.8 ust. 2 ustawy spoczywa na przedsiębiorcy. Zatem, Prezes Urzędu, nie mógł, w powołaniu na okoliczności wymienione w art. 8 ust.2 ustawy uznać, że zawarte porozumienie nie jest zakazane w świetle w/w przepisów.

Z tych względów należy umorzyć postępowanie antymonopolowe, co uczyniono jak w sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. od decyzji Prezesa przysługuje odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie.

Otrzymuje :

1/ Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko – Własnościowa
Ul. Generała Sulika 4

2/ Tomasz S – doradca prawny
(pełnomocnik M. S.A.)

Z upoważnienia Prezesa UOKIK
Dyrektor Delegatury UOKIK w Lublinie
Ewa Wiszniowska

---

⁶ A. Wolter, Prawo Cywilne, Zarys części ogólnej, Warszawa 1986 s. 334